A°. 1826. N°. 17.

ARNHEMSCHE COURANT.

Donderdag den 9 Februarij. 1½

FRANKFORT, den 5. Februarij.

In een berigt uit Polen leest men het volgende: — » Keizer *Alexander* was, zegt men, gedurende zijne laatste reis in de zuid-oostelijke gouvernementen, van waar thans zijn lijk terugkeert, de ontwerpen, die inzonderheid bij het tweede legerkorps reeds lang beraamd waren, op het spoor gekomen, en had aan eenen zijner ministers nog uit de Krim geschreven, dat hij zich haasten zou naar Petersburg terug te keeren, wijl hij de verderfelijkste plannen ontdekt had, die de snelste en krachtigste maatregelen vereischten. Hij had echter dien staatsman de stiptste geheimhouding aanbevolen. Het schijnt echter buiten twijfel, dat, zoodra de tijding van 's Keizers dood te Petersburg ontvangen was, op eene vertrouwelijke wijze opening van deze zaken zal gegeven zijn, schoon welligt de grootheid van het kwaad, en de vreesselijke nabijheid der uitbersting door den jongen Keizer niet volkomen zij doorgrond. Onder de armee, dit is zeker, heeft de geest van misnoegdheid zich het eerst ontwikkeld. Het jeugdige gedeelte der officieren wilde oorlog, dien de Keizer thans vermeed, was begeerig naar bevordering en ridderorden, waarop niemand meer gesteld is dan de Russische officieren. Het geheel echter was eene lang voorbereide, nog geheel andere dingen beoogende zamenzwering, en van geboren Russen, niet van buitenlanders, ontvangen en gevoed. Door de papieren, die een keizerlijk adjudant in het verblijf van den onder zoo zware beschuldigingen liggenden prins *Trubetzkoi* gevonden heeft; door de ontdekkingen van dezen belhamel, in tegenwoordigheid des Keizers, omtrent het zoo ver uitgebreide komplot; door de eenstemmige bekentenissen der muiters, die op den 26. December zijn gevat, is het zeer klaar geworden, dat de gemeene soldaten der kompagnien, welke zoo hardnekkig op hunnen eed aan den grootvorst *Konstantijn* bleven staan, werkelijk daarom volhardden en voor de toespraak van den Metropolitaan doof bleven, wijl zij de getrouwheid aan hunnen eed voor den bij hen bijzonder hooggeachten *Konstantijn* als pligtmatig, en alle tusschenspraak daarentegen slechts als een bedriegelijk goochelspel beschouwden. Daarom gaf hun Keizer *Nicolaas*, in zijn manifest van den 4. Januarij, ook geene genade, maar volledige regtvaardiging. De moordenaar van den gouverneur-generaal *Miloradowitsch* was een verkleed adjudant van eenen generaal der garde, *Oborotinskij*. De overste *Sturler*, kommandant van het bedenkelijk weifelende regement lijf-grenadiers, de generaal-majoor *Schenschin*, de overste *Friederichs* en anderen, die gekwetst werden, ontvingen allen hunne wonden van verkleede officieren, die zich onder de menigte verscholen of ook reeds in de kazernen van het regement Moskou zich luid verklaard hadden. Natuurlijk wisten de verleide soldaten en de zich bij hen voegende hoop uit de heffe des volks naauwelijks, waarvan het eigenlijk zake was, en het is een algemeen voor waarheid gehouden vertelsel, dat, terwijl velen hunner het ingeblazene woord *Constitutie* uitriepen, zij dit voor eene benaming der nieuwe Keizerin en gemalin van *Konstantijn* hielden. Eene constitutie zou dan het oogmerk der eigenlijke zamenzweerders geweest zijn? Welligt dachten zij slechts, op de puinhoopen van den erfelijken Czaarstroon zich zelven regenten-zetels op te rigten. De oproerige kompagnien wendden zich allereerst naar het paleis van den senaat, en het is gebleken, dat men bij dezelve ten doel had, de senateurs te dwingen, eene ontworpene constitutie (hoe mag dezelve er wel uitgezien hebben?) te onderteekenen. Dan de president van den senaat, prins *Labanof*, had, wegens het bepaalde *Te Deum*, op dezen dag den senaat reeds vroeg om 6 uur bijeengeroepen, en zich met de gezamenlijke senateurs reeds lang op het keizerlijke paleis begeven, toen de oproerlingen aankwamen. Hoe het oproer vervolgens in zijn werk gegaan en gestuit is, is bekend. Tot dus verre weet men slechts van eenen staatsraad, die deelgenoot van de zamenzweerders was en in hechtenis is genomen.

— Uit Weenen meldt men het volgende omtrent den prins *Trubetzkoi*:

Petersburg. » Wij hebben met verbazing vernomen, dat de prins *Trubetzkoi*, zwager van den graaf van *Lebzeltern* (Oostenrijksch gezant te Petersburg), niet alleen is verdacht, maar ook werkelijk door zijne eigene bekentenis is gebleken een der eerste rollen in deze onzinnige en misdadige onderneming gespeeld te hebben. Wij meenden hem wel te kennen; het was een jong mensch, die eenige kennis bezat, zacht als een lam, vredelievend, werkzaam, stil, een uitmuntend echtgenoot, gevoelig tot zwakheid toe. En evenwel, deze gevoelige menschenvriend, deze goede echtgenoot, kon zich aan het hoofd stellen van eenen hoop tijgers, die, wanneer hun komplot gelukt was, een groot aantal verdienstelijke vrouwen tot weduwen zouden gemaakt hebben, en aan wie men het eerste de keizerlijke familie tot eene prooi ter verscheuring zou gegeven hebben!

» Op den dag van het gevecht, was hij laag genoeg zijne medepligtigen te verlaten, en middelerwijl het geschut deze tot hunnen pligt deed terugkeeren, had hij een aanval op de zenuwen, verloor zijnen tijd bij zijne zuster, liet de papieren, die zijne schuld getuigden, ten zijnent, en begaf zich eindelijk, onder voorwendsel, dat dit huis te digt bij de plaats was, waar zijne vrienden een zoo droevig uiteinde hadden, naar den graaf van *Lebzeltern*, die nog volstrekt geen argwaan van zijne misdaad had. Hij hoopte waarschijnelijk, dat de onschendbaarheid der woning van een buitenlandschen minister hem ter beveiliging zou verstrekken, en hij aarzelde niet zijnen schoonbroeder in de grootste onaangenaamheden te wikkelen.

Ten 4 ure des morgens, begaf zich de graaf *van Nesselrode* naar den graaf *van Lebzeltern*, en verzocht, namens den Keizer, den prins *Trubetzkoi* aan te zeggen, om zich bij Z. M. te vervoegen. De graaf *van Lebzeltern* verzuimde geen oogenblik dezen nieuwerwetschen *Catilina* hiervan te verwittigen, die van zijne gevaren en vermoeidheid van den dag scheen uit te rusten. Een adjudant vroeg hem beleefdelijk zijnen degen af en bragt hem voor den Keizer. De held trachtte vol te houden, dat hij onschuldig was; maar bij het zien der papieren, die men hem toonde, viel hij den Keizer te voet, smeekte om ontferming, en verzocht dat Z. M. hem het leven mogt schenken.

De Keizer antwoordde hem: » *Indien gij u sterk genoeg gevoelt, uwe schande en wroegingen te overleven, dan moogt gij uwe echtgenoote zeggen, dat het leven u geschonken is; dit is alles wat ik u kan beloven.*" Hierop is hij, met ongeveer 30 zijner medepligtigen, naar de vesting gebragt geworden.

LONDEN, den 3. Februarij.

Het parlement is gisteren door eene commissie van wege den Koning geopend. In de aanspraak, bij die gelegenheid door lord *Gifford* voorgelezen, wordt gezegd, dat de Koning met leedwezen de verlegenheid gezien heeft, welke in de geldzaken heeft plaats gehad, en welke niet ontstaan is door eenige politieke gebeurtenis, zoo hier als van buiten 's lands, en het gevolg niet is geweest van eene onverwachte vordering op de publieke hulpbronnen, noch van vrees voor het storen der algemeene rust; dat sommige der oorzaken, waaraan die moeijelijkheid toe te schrijven is, buiten het bereik liggen der tusschenkomst van het parlement, en dat men geene zekerheid tegen de terugkeer derzelve vinden kan, dan in de ondervinding der rampen, daardoor veroorzaakt; dat evenwel tegen een gedeelte van dit kwaad hulpmiddelen, zoo al geene krachtdadige geneesmiddelen aan te wenden zijn en Zijne Majesteit aan de wijsheid van het parlement overlaat, om zoodanige maatregelen te nemen, als geschikt zijn om de bijzondere en algemeene belangen te beschermen tegen diergelijke spoedige en geweldige schokken, door het geld en het crediet van het land op een vaster voet te plaatsen.

De Koning heeft van alle zijne Geallieerden en van alle vreemde Staten bij voorduring de sterkste verzekeringen ontvangen van vriendschappelijke gezindheid, en blijft onafgebroken voortgaan om de tegenstrijdige belangen te verzoenen en vrede in de Oude- en Nieuwe-Wereld aantebevelen en aantekweeken.

Zijner Majesteits bemiddeling is met goed gevolg aangewend in het sluiten van een traktaat tusschen Portugal en de Brazilien, waarbij de betrekkingen van vriendschap tusschen deze natiën hersteld zijn en de onafhankelijkheid van Brazilien erkend is.

De Koning neemt alle gelegenheden waar, om de beginselen van handel en zeevaart, die door het parlement bekrachtigd zijn, door verbindtenissen met vreemde Mogendheden, zoo ver mogelijk, uit te breiden.

Zijne Majesteit laat aan het parlement eene overeenkomst overleggen, die hij op die beginselen met Frankrijk en met de Hanzeesteden gesloten heeft, alsmede een traktaat van vriendschap, handel en zeevaart met de republiek van Columbia gesloten en geratificeerd; tot uitvoering van eenige artikels van hetzelve, behoeft Zijne Majesteit de medewerking van het parlement.

Het smart Zijne Majesteit, het eindigen der vijandelijkheden in de Indiën nog niet te kunnen aankondigen; doch de dapperheid der troepen en de pogingen der O. I. Compagnie, die met een gunstigen uitslag bekroond zijn, doen spoedig op een eerlijken en voldoenden vrede hopen.

De Koning is bedacht geweest op verscheiden maatregelen, in de vorige zitting voorgedragen, om het lot van Ierland te verbeteren. De nijverheid in dat land gaat voorwaarts, hetgeen te danken is aan dien staat van rust, welke nu in geheel Ierland heerscht.

De raming der inkomsten en uitgaven zal aan het parlement worden voorgedragen; de laatsten zijn, met in achtneming van alle zuinigheid, opgemaakt, en de inkomsten hebben, in het vorig jaar, volkomen aan de verwachtingen beandwoord.

De Koning uit eindelijk zijn leedwezen over de nadeelige gevolgen, welke de laatste crisis in de geldzaken op verschillende takken van handel en manufacuren heeft gehad; maar gelooft, dat die schok, onder den zegen der Voorzienigheid, de groote bronnen onzer welvaart niet zal verminderen noch den bloei der algemeene welvaart zal beletten.

— Het weekblad *the Age* zegt, dat de zending van den hertog *van*

Wellington naar Petersburg voornamelijk ten doel heeft, om zich van de gevoelens van het Russische kabinet, opzigtelijk de zaken in Europa over het algemeen, en met betrekking tot de in stand houding van den vrede in het bijzonder, te verzekeren.

— De heer *Dawkins*, benoemd om in een diplomatieke betrekking het congres van Panama, hetwelk staat geopend te worden, bijtewonen, zal deze week naar Chagre onder zeil gaan. Wij vooronderstellen, dat hij, zoo wel als de gezant der Vereenigde Staten, zich zal onthouden eenig deel aan beraadslagingen te nemen, waardoor onze onzijdigheid zoude kunnen lijden; maar dat hij het gevoelen van ons gouvernement, omtrent al hetgeen onze belangen betreft, zal mededeelen.

PARYS, den 5. Februarij.

De generaal *Bertrand* is gisteren voor de regtbank van correctionele politie verschenen, wegens de aanklagte van lastering, door den advocaat *Lombard de Quincieux.* — Is het waar, vroeg hem de president, dat gij eene memorie, voor *Cincinnatus-Duvernet* opgesteld, heeft willen verkoopen. De generaal: er zijn twee heeren bij mij gekomen; een hunner, die advocaat zeide te zijn, sprak mij over den zoon van den generaal *Mouton-Duvernet*. Ik antwoordde hem, dat de weduwe van den generaal ons geschreven had, dat het eenig geboren kind uit haar huwelijk jong was gestorven, dat wij deze dame een pensioen gegeven hadden, waarvan zij twee jaren genot had gehad; dat sedert haren dood een jongman zich als de zoon van den generaal *Mouton-Duvernet* opdoet; dat deze jongman bewijzen moest, dat hij de wettige en eenige zoon is, daar wij anders verscheidene keeren zouden moeten betalen. Ik gaf widers te kennen, dat het legaat bij den heer *Lafitte* nedergelegd was en ter hand zou gesteld worden aan dengenen, die bewijzen zou daarop regt te hebben. Die persoon voegde er bij, dat zijn geprotegeerde slagen zou; ik antwoordde hem, dat ik geen regter in de zaak was, en ik weigerde eene brochure te lezen, die hij mij gaf. » Het is misschien een zeer welsprekend pleidooi, zeide ik hem; maar er is in de geheele zaak één punt van eer, waarvan ik niet kan afwijken." (Het schijnt, dat de generaal *Mouton-Duvernet* gelijktijdig twee vrouwen heeft gehad.) » Het gedrukte stuk bleef op mijn kantoor, en na verloop van een uur zag ik den heer *de Montholon* komen, die een dergelijk bezoek had ontvangen." Die heeren, zeide hij mij, verzekerden mij, dat zij van wege den heer *Lombard de Quincieux* kwamen. » Zij kwamen spoedig weder bij mij. Ik beloofde hun, de memorie te zullen lezen; maar zij zeiden mij, dat ik die terstond moest lezen, en dat, zoo zij in twee uren geen gunstig antwoord hadden ontvangen, 10,000 exemplaren daarvan in de wereld zouden gestuurd worden. » Eene bedreiging, riep ik uit! Gaat uwen gang."

De heer *Lombard de Quincieux* verklaarde, dat de twee personen, van welke de generaal sprak, waren de heer *Olivier*, advocaat te Parijs, en een zijner vrienden. » Mijne heeren, (voegde hij er bij) ik ben thans te vreden, omdat de generaal de beschuldiging, welke hij eerst tegen mij had gemaakt, niet herhaalt. Hij heeft begrepen, dat zij mijne eer schond. Het was waarschijnlijk van zijnentwege een ongelukkig vooroordeel, en misschien ook eene oude gewoonte van het despotismus...... De generaal *Bertrand*: In allen gevalle, heb ik sinds twaalf jaren tijd gehad, mij daarvan te beteren.

De regtbank heeft begrepen, dat beiden schuld hadden en dus ontheffing van de aanklagte verleend.

'S GRAVENHAGE, den 7. Februarij.

De Staats-Courant meldt heden het volgende:

Wij hebben Bataviasche berigten tot den 1. October ontvangen, aangebragt met het schip *de Jonge Adriana*, kapitein *Born*. Deselve geven vooruitzigt op de spoedige demping der op Java uitgebarsten onlusten.

Op den 14. September jl., heeft de generaal *van Geen* de muitelingen, die op nieuw in het distrikt van Damak waren doorgedrongen, uit een gedreven. — Latere bewegingen, door de onzen gemaakt, hebben overal 's gouvernements grondgebied gezuiverd; en, op den 24. September, was de luitenant-generaal *de Kock* reeds tot Klatten genaderd, in zijnen optogt naar het hoofdverblijf der muitelingen. Zijne magt bestond uit ongeveer 8000 manschappen, waaronder 2000 geregelde troepen, wordende de eerste afdeeling door den generaal-majoor *van Geen* aangevoerd.

Men zag elk oogenblik het berigt te gemoet van den uitslag dezer operatien.

OLDEBROEK, den 6. Februarij.

Ingevolge de daartoe gunstig verleende autorisatie door den heer gouverneur dezer provincie op den burgemeester dezer gemeente, zijn, op heden, aan *Gerrit Plattenstein*, *Frans Gommink*, *Dirk van der Scheer*, *Hendrik Broekhuis*, *Willem Luigjes*, *Dries van Ommen* en *Gysbert Berghuis de Hen*, welke zich ter gelegenheid van den zeevloed in Februarij l. l. loffelijk hadden onderscheiden, in het met levensgevaar redden van achttien hunner ongelukkige natuurgenooten, nevens een vereerend getuigschrift, belooningen uitgereikt, bestaande voor elk der vier eersten in twee, en aan ieder der drie laatstgenoemden in een gouden muntstuk van tien gulden ieder, in tegenwoordigheid der, van eenen onvermijdelijken dood, geredde personen zelve, van de leden van het bestuur en verdere aanwezenden, bij eene doelmatige aanspraak van den burgemeester, opgevolgd door eene welbewerkte godsdienstige rede van den leeraar dezer gemeente, tot herinnering aan den verschrikkelijken toestand, waarin men zich toen bevond, der goddelijke ontferming, toen de nood op het hoogst gekomen was, den weldadigen bijstand van alle zijden aan de noodlijdenden onder Gods Goedertierend Albestuur verleend, en aan den moed van die braven, welke zoo veel tot redding van menschen, vee en goederen hebben toegebragt; naar aanleiding van Ps. 48, vs. 10, eene eenparig opgekomene gemeente opleidende tot godsdienstigen ernst en hulde aan het Opperwezen. Hiermede is deze plegtigheid tot algemeen genoegen der aanwezigen besloten.

De ondergeteekende heeft nader voor de Moederlooze kinderen van *G. Piepersmit*, te Markelo, ontvangen:

Door de vriendelijke bezorging van Mejufvrouw *O.*, te Arnhem, van eene Speelpartij te Gorinchem, eene bijdrage van *f* 3 : 75.

Arnhem, den 8. Februarij 1826. C. A. THIEME.

ARNHEM, den 9. Februarij.

Het water is hoog in den *Rijn* aan de Paal:

Den 8. Feb. 1 El 0 Palm 0 Duim; gewassen 0 D. gevallen 20 D

Den 9. dito. 1 El 9 Palm 0 Duim; gewassen 90 D. gevallen 0 D

Op den 5. Februarij 1826 overleed te ZUTPHEN, in het 83ste jaar haars ouderdoms, Vrouwe ELISABETH BRANTSEN, Weduwe van den Heer Mr. GYSBERT VAN HASSELT, in leven Oud-Burgemeester derzelve Stad.

---

§ § § Het PLAATSELYK BESTUUR van *Ede* zal, onder approbatie van Hun Ed. Groot Achtbare Gedeputeerde Staten der Provincie *Gelderland*, op Dingsdag den 14. Februarij 1826, des voormiddags ten *elf* ure, in het Logement *de Posthoorn*, te *Ede*, aan den minstaannemenden aanbesteden:

Het bouwen van een nieuw SCHOOLGEBOUW, *in genoemde Gemeente*, waarvan de Teekening en het Bestek dagelijks te zien zijn, in het Logement voornoemd.

† § † De ONTVANGER DER DOMEINEN, te *Wageningen*, is van voornemen, op Dingsdag den 21. Februarij 1826, des voormiddags om *tien* ure, ten huize van *HENDRIK VAN VEELEN*, Kastelein in de *Koude Herberg*, onder *Oosterbeek*, in het openbaar aan de meestbiedende te verkoopen:

Een perceel AKKERMAALSHOUT, genaamd *den Smallen Zilverenberg*.

Drie perceelen DITO, genaamd het *eerste*, *tweede* en *derde Gedeelte van den Koedel*.

25 Perceelen gehakte DENNEN, in *den Bilderberg*, alle deze perceelen onder *Oosterbeek* gelegen.

Een perceel AKKERMAALSHOUT, zijnde de heggen om de Landen, bij den Bouwhof *den Hul*.

Een perceel DITO, zijnde de heggen om het Bouwland, *het Weerkruis*.

Een perceel DITO, om het land, *den Ouden Zoetendaal* genaamd.

En 4 percelen EIKEN STOMPEN, met op deselve staande HOUT, in *den Mosheg*; deze laatste zeven perceelen onder *Bennekom* gelegen.

Waarvan de Boschwachter *D. VAN REES*, te *Oosterbeek*, aan een ieder, des begerende, aanwijzing zal doen.

Wageningen, den 4. Februarij 1826.

De Ontvanger voornoemd,
M. MERKES.

§ † § De Eigenaren zijn voornemens, om, op Zaturdag den 11. Maart 1826, des voormiddags precies ten *negen* ure, op het Stads-Wijnhuis te *Deventer*, ten overstaan van den Notaris Mr. *H. W. VAN MARLE*, te doen inzetten en acht dagen daarna met den laatsten slag te verkoopen: De zoogenaamde WELSUMER-WEERDEN, voornamelijk bestaande in GROEN- en BOUWLANDEN, met de opstaande HOUTGEWASSEN, gelegen aan den linker-oever van den *Yssel*, onder de Buurschap *Welsum*, Gemeente *Olst*, Provincie *Overyssel*, te zamen groot ongeveer *vier en negentig* Bunders.

De Veiling zal geschieden in Perceelen en Kolommen en ook in eene Massa, en de aanwijzing gedaan worden door *B. HAKKENHAAR*, die te bevragen is in de Herberg *den Engel*, te *Welsum*.

§ † § DE DIRECTIE DER *NEDERLANDSCHE-STOOMBOOT-MAATSCHAPPY*, te *Rotterdam*, maakt bekend, dat die Maatschappij zich bij voortduring belast met het vervaardigen van STOOMWERKTUIGEN en WERKTUIGEN voor anderen, alsmede met het repareren derzelve.

— Te *Nijmegen*, bij de Agenten van voornoemde Maatschappij, kan men inzage en informatien bekomen aangaande de Tarieven en Reglementen, door Zijne Majesteit goedgekeurd, voor de vracht der Reizigers en hunne Bagaadjen, alsmede wegens de Vrachtgoederen van *Rotterdam* op *Nijmegen* en *Arnhem* en *vice-versa*, en van *Rotterdam* op *Antwerpen* en *Terveere* en *vice-versa*.

*** Bij de Weduwe *A. LOOSJES Pz.* en hare Correspondenten is geopend de Inteekening op *Goedkoope Uitgaven*, in den smaak van de *Gedichten* van TOLLENS, HELMERS, FEITH enz., van

I. *BELLAMY'S* GEDICHTEN.

II. *NIEUWLAND'S* NAGELATEN GEDICHTEN.

Het Prospectus is alom *gratis* verkrijgbaar. — De Inteekening wordt den 1sten Maart 1826 gesloten, en na die sluiting de prijs aanmerkelijk verhoogd.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.